

Zaplanowany upadek Niemiec

Kanclerz Niemiec Friedrich Merz przyznaje teraz, że „części niemieckiej gospodarki znajdują się w bardzo krytycznym stanie” i że jego rząd „nie zrobił wystarczająco”. To sformułowanie jest wykrętem. Niemcy nie dryfowały w ten upadek. Dane były widoczne w czasie rzeczywistym. Ostrzeżenia były wyraźne. Mimo to podjęto decyzje samobójcze.

Zacznijmy od energii, ponieważ wszystko, co po niej następuje, z niej wynika.

Przed rozpoczęciem specjalnej operacji wojskowej (SMO) Rosji w 2022 roku, niemiecki model przemysłowy opierał się na stabilnym gazie ziemnym z rosyjskich rurociągów w cenie około 15–25 € za MWh. Cena hurtowa energii elektrycznej wynosiła średnio 30–50 € za MWh. Ta stabilność cen, a nie historyczne slogany, napędzała konkurencyjność Niemiec. Pozwalała ona na długie cykle planistyczne, chroniła marże i utrzymywała opłacalność energochłonnego przemysłu. Utrzymywała także rachunki gospodarstw domowych na poziomie do opanowania, płace znaczące, a spójność społeczną nienaruszoną.

Po rozpoczęciu rosyjskiej SMO ta podstawa została celowo rozmontowana.

Ceny gazu, zgodnie z oczekiwaniami, eksplodowały, osiągając szczyt powyżej 300 € za MWh w 2022 roku – wzrost 12–20-krotny w szczytowym momencie wywołanego kryzysu. Podążyła za tym energia elektryczna. Niemieckie hurtowe ceny energii wyniosły średnio ~235 € za MWh w tym roku, z dobowymi skokami

sięgającymi znacznie powyżej 400 € za MWh. Nawet po awaryjnych dotacjach, racjonowaniu i sztuczkach księgowych ceny obecnie utrzymują się w okolicach 100–130 € za MWh, czyli około trzy do czterech razy więcej niż norma sprzed SM0.

Nie można tego zrzucić na zmienność. To trwała przebudowa cenowa niemieckiego przemysłu – bezpośredni skutek tego, że Berlin przystał na sabotaż Nord Stream, kończąc erę taniej, niezawodnej rosyjskiej energii bez protestu, bez śledztwa i bez godności.

Ta upokarzająca sytuacja została całkowicie zrzucona na barki służalczych niemieckich elit. Zapłaciły za nią bezpośrednio niemieckie gospodarstwa domowe poprzez wyższe rachunki za ogrzewanie, wyższe koszty energii elektrycznej, wyższe ceny żywności, kurczące się realne płace, podczas gdy wmawiano im, że to cena „solidarności z Ukrainą”. Niemcy płacili więcej, by żyć gorzej, i pouczano ich, by czuli się moralnie lepsi z tego powodu.

Berlin doskonale wiedział, do czego to doprowadzi.

Produkcja przemysłu energochłonnego spadła o 20% w porównaniu z poziomami sprzed SM0. Produkcja chemiczna zmalała. Dostawcy samochodów cięli miejsca pracy w dwucyfrowym tempie. BASF zmniejszał skalę działalności w kraju i rozwijał się za granicą. Nowe inwestycje przemysłowe coraz częściej płyną do Stanów Zjednoczonych i Azji, a nie do Niemiec. Koszty uspołeczniono w dół; konsekwencje zlokalizowano.

Potem nadszedł czas motoryzacji, serca gospodarki.

Niemieccy producenci samochodów stracili blisko połowę swojej pozycji na rynku chińskim od 2020 roku, a ich udział w rynku spadł z poziomu prawie 30% do nieco ponad 15%. Sprzedaż Porsche w Chinach spadła o ~25–30%. Marże operacyjne Volkswagena załamały się do około 4%. Zatrudnienie w ekosystemie dostawców motoryzacyjnych spadło o wysokie jednocyfrowe wartości procentowe, z głównymi firmami

redukcjami 10% lub więcej siły roboczej. To nie były ukryte trendy. Chiny były największym partnerem handlowym Niemiec. Berlin wybrał ideologiczne posłuszeństwo zamiast rzeczywistości przemysłowej i zapłacił za to cenę.

A jednak polityka się kontynuowała. Dlaczego?

Ponieważ upadek na dole zbiegł się w czasie z zyskiem na górze.

Podczas gdy baza cywilnego przemysłu w Niemczech kurczyła się, jego sektor zbrojeniowy rozkwitał. Budżet obronny Niemiec gwałtownie wzrósł jako część wydatków federalnych, a Bundestag zatwierdził pod koniec 2025 roku rekordowe kontrakty zbrojeniowe o wartości około 50–52 mld €, w tym 29 głównych zamówień na pojazdy, rakiety i satelity, co było jedną z największych takich decyzji wydatkowych w historii kraju.

W centrum tego boomu stoi Rheinmetall, niegdyś marginalny gracz, teraz motor ponownego uzbrojenia kontynentu. Jego zaległy portfel zamówień osiągnął nowy szczyt na poziomie około 63 mld €, z napływającymi w początku 2025 roku umowami ramowymi wzrastającymi o 181% rok do roku, a sprzedaż w 2024 roku skoczyła o 36%, gdy zapotrzebowanie obronne eksplodowało.

Notowania akcji Rheinmetallu odpowiadają na pytanie, kto na tym zarabia. Jego akcje w ostatnich latach ponad dwukrotnie, a czasem potroiły swoją wartość, gdy rynki wyceniły strukturalną zmianę w wydatkach obronnych Europy, nawet gdy szersza gospodarka podupadała.

Akcje firm zbrojeniowych na całym kontynencie poszły w ich ślady. Europejskie indeksy obronne w 2025 roku przyniosły zwroty dobrze w dwucyfrowych wartościach procentowych, czyniąc z kontrahentów wojskowych jedne z najlepiej radzących sobie aktywów, podczas gdy tradycyjne sektory przemysłowe słabły.

Ponowne uzbrojenie stało się jedyną formą „wzrostu”, której Bruksela nigdy nie kwestionuje: straty uspołeczniono, zyski

skoncentrowano. Cywilne fabryki zamykano, eksport słabł, ale kontrakty wojskowe wspierane przez państwo płynęły jak z węża strażackiego. Deindustrializacja dla was (Niemców), zyski z broni dla nas (niemieckiego kompleksu wojskowo-przemysłowego).

Porównanie z Rosją i Chinami jest bezlitosne.

Rosja zabezpieczyła swoją energetykę, zapewniła dostawy krajowe, przekierowała przepływy handlowe na wschód i południe, a produkcja przemysłowa wzrosła mimo sankcji mających ją zdławić. Chiny postąpiły odwrotnie niż w teatrze oszczędności, podwajając stawkę na produkcję, skalując pojazdy elektryczne, baterie i łańcuchy dostaw, i pochłoneły globalne wstrząsy bez wysadzania własnej infrastruktury lub wyceniania swojego przemysłu poza rynek.

Żadne z tych państw nie poświęciło swojej bazy ekonomicznej, by zamanifestować cnotę i umoralniając się, doprowadzić się do upadku. Ale Niemcy tak.

Więc kiedy Merz mówi „nie zrobiliśmy wystarczająco”, oś czasu obnaża kłamstwo. Wystarczająco dla kogo? Dla gospodarstw domowych racjonujących ciepło? Dla niemieckich robotników tracących pracę? Dla firm zamykających zakłady? Czy dla menedżerów racketu ochronnego (sojuszu), którzy domagali się posłuszeństwa bez względu na koszty?

Zadaj pytanie, którego Berlin odmawia zadać... Jeśli kalkulacje energetyczne były znane, jeśli zależność od Chin była oczywista, jeśli upadek motoryzacji można było mierzyć w czasie rzeczywistym – w którym momencie porażka staje się zamierzonym planem?

Niemcy nie straciły konkurencyjności przez przypadek lub samą niekompetencję. Oddały ją, drogiemu LNG, autosabotażowi handlowemu z Chinami, architekturze UE, która nagradza uległość ponad rezultaty i traktuje wojnę jako militarystyczny keynesizm.

To była zdrada narodu niemieckiego. Struktura UE, która traktuje Niemców jako rachunek do zapłacenia, a nie jako elektorat. Społeczeństwo zmuszone do zaabsorbowania upokorzenia, wyższych rachunków i upadku przemysłu – podczas gdy wmawia mu się, że ta ofiara czyni je moralnie lepszym.

Ale rachunek nadszedł. Szkoda została wyrządzona.

I właśnie dlatego Merz i jego koledzy eurokraci będą kurczowo trzymać się tej wojny z Rosją za wszelką cenę. Nie dlatego, że pokój jest niebezpieczny, ale dlatego, że pokój przyniósłby rozrachunek. Nie ze strony Moskwy, ale z niemieckich ulic. Od robotników, gospodarstw domowych i przemysłu, które w końcu zapytałyby, dlaczego ich dobrobyt został poświęcony, kto na tym zarobił i kto podpisał rozkazy.

Żaden list do ustawodawców, żadne częściowe przyznanie się nie wymaże, kto podjął te decyzje ani kto za nie zapłacił.